

Makara

– Çetin İMER · 12 Kasım 2009

Bu satırlar, sevgili dostum eski Kırklareli milletvekili Tankut Akalın'ın bana anlatmış olduğu çocukluğuna ait bir anıdır. Sizlere de ilginç geleceğini umarım.

" İlkokulda okuduğum 1940 lı yıllardı. Babamın özel idare müdürü olduğu Karadeniz`in bir sahil kentinde yaşıyorduk. 2. dünya savaşı hudutlarımıza kadar dayanmış tüm dehşeti ile sürüyor, her yerde kan gövdeyi götürüyordu. Türkiye, tam bir karmaşanın sürdüğü dünyada tarafsız kalmış nadir ülkelerden biriydi. Kurtuluş savaşının zaten maddi manevi harap ettiği yurdumuzda ekmek dâhil her şey karneye bağlıydı. Onun içindir ki, çocukluğumdan aklımda kalanların tümü, hep yokluk yoksulluk üzerinedir. Babamın devlet memuru olması dolayısıyla bizim halimiz nispeten daha iyiceydi ama parayla dahi olsa gene de her şeyi bulmak mümkün değildi.

Evimizin yan tarafındaki büyücek boş arsa yalnız benim değil, mahalledeki tüm çocukların oyun alanıydı. Saklambaç, körebe, çelik çomak oynar, kan ter içinde koşarak çember çevirirdik. Paçavraları iple sarıp top yapışımız gibi diğer tüm oyun araçlarımızı kendimiz üretmek mecburiyetindeydik.

O sene, okulların açılışına bir kaç gün kala defter ve kalem ve ayakkabı almak üzere babamla beraber çarşıya çıkmıştık. O zamanki kentler şimdiki gibi kalabalık olmadığı için herkes birbirini tanır, karşılaştıklarında selamlaşır, hal hatır sorarlardı.

Kırtasiyeciden henüz çıkmış caddede yürüyorduk ki, bir dükkân kapısının önünde duraksayan babam içeriye seslendi.

"Selam Ahmet efendi, kolay gelsin. Afiyettesin inşallah."

Babamın terzisi olan, ara sıra bana da bir şeyler diken Ahmet amca telaşla makinesinin başından kalkıp yanımıza geldi.

"Aleykümselem müdür beyim. Çok şükür, iyi diyelim iyi olalım diyerek yanağımı okşadı. Küçük beyin okul hazırlığı var galiba. Yorulmuşsunuzdur. Beş dakika istirahat buyurun da bir kahvemizi için"

"Şimdi telaşımız var, başka zaman inşallah. Haydi, hoşça kal" dedi babam.

"Allah ömürler versin beyim, güle güle."

İki üç adım atmıştık ki Ahmet amca arkamızdan seslendi.

"Müdür beyciğim, oğlunuz yarın bir zahmet bana uğrayıversin. Makarada bir iki sap iplik kaldı. Bittiğinde vereyim de oynar onunla."

Kalbim heyecanla çarpmıştı. Bunlar tahminen 1000 metre ipliğin sarılı olduğu bayağı büyükçe tahta makaralardı. Oyuncaklarda tekerlek olarak uyduruk şeyler kullandığımız o dönemde bu tür şeyler bizim için değerli malzemelerdi. Ertesi günü sahip olacağım ve arkadaşlarımı kıskançlıktan çatlatacağım o basit makara yüzünden inanır mısınız, gözümü bile kıpmadan geceyi uykusuz geçirmiştim."

Sevgili dostlar. Dostumun anlattığı o çocukluk anısından bu güne, aradan geçen altmış yıl içinde her şey öylesine değişti ki. O dönemin icadı olan lambalı radyolar, manyetolu telefonlardan sonra gelişen ve

gençlerin aşına olduğu bu günkü teknoloji, doğrusu biz yaştakileri bayağı ürkütüyor. Çünkü o kültürle yetişmediğimiz için, cep telefonundan müzik setine kadar tüm elektronik aygıtların hangi düğmesine basınca neler olacağını pek kolay çözemiyoruz. İşin içinde biraz da beyin tembelliği de var galiba, her neyse. Bu günün dünyasında çocuklar ise eğlence konusunda kesinlikle doyum noktasına ulaşmış gibiler. Sokaklardaki oyunlar yerini bilgisayarlara, play stationlara, uzaktan kumandalara bıraktığı için paylaşım ve arkadaşlık gibi kavramlar önemini yitirmiş durumda. Bakıyorum da, adım başı internet kafe. Ve monitörün başında dünya ile ilişkisini kesmiş, bireyselliğe mahkûm gençler.

Şu an 60 yaşın üzerindeki insanların en büyük derdi ne biliyor musunuz? Her şeye sahip olduğunu bildiği torunlarımıza yaş günlerinde onları mutlu edecek bir şey bulabilmek. İşin kötü yanı bu her sene biraz daha güçleşiyor.

Düşünüyorum da, ertesi günü sahip olacağı basit tahta bir makaranın sevgili dostumda yarattığı mutluluk ve heyecanı şimdilerde acaba kaç çocuk yaşayabilmiştir.